

Mediahuizen stellen (minder goede) jaarresultaten voor
Oneigenlijk misbruik interimstatuut voor journalisten veroordeeld
Wegwijs in je belastingaangifte: het luik auteursrechten
De gespannen verhouding tussen beeldjournalistiek en portretrecht belicht
En Hedwig Zeedijk vanuit Rome: internet verschaalt de journalistiek

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

De Journalist 168 - 30 mei 2013 - verschijnt maandelijks - v.u. pol deltour, Journalistenhuis, Zennestraat 21, 1000 Brussel

(Foto Bert Van Den Broucke /PhotoNews)

UIT DE VVJ	3
ACTUEEL	
Rechtbank veroordeelt misbruik interim bij journalisten	4
Nieuwe regels voor interimarbeid vanaf juli	4
In heel Europa daalde journalistenpopulatie met 10 à 15%	5
VVJ en vakbonden voeren actie voor goede werkvoorwaarden	5
Werkdruk in printmedia groter dan op omroepredacties	6
Mediabedrijven presenteren hun jaarcijfers voor 2012	8-9
Digitale krantenverkoop vertoont opvallende stijging	9
SERVICE	
De Mediacademie biedt navorming voor printjournalisten	6
Wegwijs in je belastingaangifte: het luik auteursrechten	7
Beeldjournalistiek en portretrecht: de verhouding ontward	12-13
Mediargus: vacature voor <i>freelance press officer</i>	16
IN GESPREK	
Hedwig Zeedijk: 'Geen budget meer om te netwerken'	10-11
MENS ACHTER HET NIEUWS	
Eline Bergmans: 'Journalistiek geeft structuur aan mijn leven'	14
ONDER EMBARGO	16

Collega Jan Antonissen kan weer rustig slapen. De rechtbank van Leuven wees de gigantische schadeclaim van Pol Van Den Driessche tegen hem af. PVDD nam het niet dat hij in Humo werd aangepakt over ongewenste seksuele intimiteiten tegenover vrouwelijke collega's, onder meer op redacties. En diende daarop een megavordering van € 625.000 in tegen Jan Antonissen, ook al omdat hij door diens reportage geen burgemeester van Brugge was kunnen worden.

Uit het vonnis: "Rekening houdend met het groot aantal getuigen die deze handelswijze van Pol Van Den Driessche beschrijven, mocht Jan Antonissen aannemen dat deze verklaringen met de waarheid overeenstemden. Hij mocht dan ook een artikel schrijven waarin hij Pol Van Den Driessche beschrijft als iemand die zich in de werksfeer ten aanzien van vrouwen gedroeg op een wijze die door deze vrouwen als seksuele intimidatie werd ervaren."

Wat de titel 'DSK in Vlaanderen' betreft, merkt de rechtbank nog op: "Een titel die de weergave is van een idee, mag choquerend zijn. Met die titel wordt overigens niet gesuggereerd dat Pol Van Den Driessche zich zou schuldig hebben gemaakt aan verkrachting of aanranding van de eerbaarheid met geweld."

(Foto Kristof Debecker /Belga)

De Journalist *Uit de VVJ*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Manu ADRIAENS
Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Monica MORITZ
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
BELGA PICTURES
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Zennestraat 21
1000 Brussel
Tel. 02/777.08.40
Fax 02/777.08.49
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Marleen Sluydts
Zie adres hierboven
info@journalist.be

RECLAMEREGIE

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
info@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Claes printing
Albert Van Cotthemstraat 54
1600 Sint-Pieters-Leeuw
Tel. +32 (0)2 378 09 39
Fax +32 (0)2 378 25 59
www.claes-printing.be

 Lid van de Unie van Uitgevers
van de Periodieke Pers

STOP HET GEKNOEI MET INTERIMS

We hebben er een beetje moeten op wachten, maar eindelijk is er een doorbraak bereikt in het beteugelen van het misbruik van interimcontracten. Zes moedige ex-journalisten van de regionale omroep RTV hebben het aangedurfd om aan te klagen dat ze jarenlang met dagcontracten moesten werken via interimkantoren. RTV vond dat blijkbaar volkomen normaal in crisistijd. De arbeidsrechtbank van Turnhout heeft de regionale omroep grotendeels teruggefloten en nu moet hij betalen.

Er was wel degelijk lef voor nodig, om met de wanpraktijken voor de dag te komen. De zes ontslagen journalisten hebben heel wat tegenkanting ondervonden. De VVJ heeft destijds niet gearzeld hen te steunen voor de arbeidsrechtbank. Want helaas is dit geen uitzondering in Vlaanderen. Zeker bij beginnende journalisten, fotografen of cameramensen stapelen verhalen over onmogelijke werkomstandigheden en onderbetaling zich op. En in deze barre economische tijden is het heel moeilijk om je daar als individu tegen te verzetten. Voor ieder die 'nee' zegt, staan er drie anderen te trappelen die 'ja' zeggen.

Het dossier illustreert ook de noodzaak van een beroepsunie zoals de VVJ. Niemand kan in z'n dooie eentje opboksen tegen mediahuizen die fatsoensregels – en soms zelfs wettelijke bepalingen – aan hun laars lappen. Met de VVJ kunnen we wel een vuist maken. Zoals we dat overigens ook doen wanneer journalisten zelf voor de rechtbank worden gedaagd zonder in de fout te gaan – zie de recente aansprakelijkheidsprocessen tegen diverse collega's. Dat veronderstelt, zeker om dit vol te houden, wel de steun van zoveel mogelijk leden. Zonder hen staan we gewoon machteloos en is bijstand van collega's die in de problemen zitten onmogelijk.

Een gerechtelijke uitspraak zoals die van de arbeidsrechtbank in Turnhout heeft overigens verregaande en positieve gevolgen voor iedereen die zich in een soortgelijke situatie bevindt. Hopelijk maakt het een definitief einde aan elk geknoei met interimstatuten. Ook al slaat de crisis ongenadig hard toe in de mediasector, dat is nog altijd geen excuus om werknemers illegitieme contracten voor te leggen.

Marc Van de Looverbosch
Voorzitter VVJ / AVBB

(Foto Eric Vidal)

MISBRUIK INTERIMCONTRACTEN IN DE JOURNALISTIEK VEROORDEELD

Pol Deltour

De arbeidsrechtbank van Turnhout heeft de regionale omroep RTV (TV Kempen en Mechelen) veroordeeld voor misbruik van het systeem van interimcontracten. Zes ex-journalisten daagden de zender met de steun van de VVJ voor de rechtbank.

De journalisten werkten al diverse jaren voor de zender via uitzendkantoren. In veel gevallen ging het bovendien om steeds weer herhaalde dagcontractjes. Elf jonge journalisten bevonden zich in 2011 in dat geval. Slechts enkele mensen op de redactie kregen nog een gewone arbeidsovereenkomst.

Via de VVJ probeerden de journalisten een paar keer hun situatie te regulariseren. Dat stootte echter op een njet van RTV, dat de crisis inriep als argument. Na een ultieme onderhandelingspoging klapte RTV de deur begin 2011 definitief dicht. De interimcontracten werd meegedeeld dat hun medewerking niet langer op prijs werd gesteld. Zes journalisten – allen jonge, vrouwelijke collega's – trokken hierop naar de arbeidsrechtbank van Turnhout.

Die heeft de journalisten nu gelijk gegeven. Interimarbeid kan enkel in welomschreven wettelijke gevallen, staat in het vonnis: voor de vervanging van een vaste kracht, het opvangen van een tijdelijke vermeerdering van werk of de uitvoering van een uitzonderlijk werk. RTV kan evenwel niet aantonen dat een van die gevallen van toepassing is. Hoe dan ook volstaat het inroepen van 'de crisis' niet als argument, aldus de rechtbank. En dus is het interimstatuut oneigenlijk gebruikt.

De enige vordering die werd afgewezen, betreft rechtsmisbruik vanwege RTV. Daarvoor waren de praktijken niet onredelijk genoeg, aldus de rechters.

Regularisering

Het gevolg is dat de werkverhouding tussen de uitzendkrachten en RTV moet worden beschouwd als een gewone arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. RTV moet de journalisten nu allereerst achterstallig loon betalen. De interimvergoedingen bleken immers een stuk onder de mi-

nimumbarema's van het bevoegde paritaire comité 329 te liggen. Pikant detail: in 1996 werd dit door toenmalig interimkantoor Adecco ook aangekaart. Daarop ging RTV in zee met Start People, Actief Interim en Tentoo.

Naast het achterstallig loon is RTV via zijn vzw TV Kempen en Mechelen de normale opzeggingsvergoeding verschuldigd aan de zes journalisten. Tot slot liet de regionale omroep na de extra sociale bijdragen te vereffenen voor het aanvullende journalistenpensioen. Het gaat om 2% van het brutoloon ten laste van de werkgever en 1% ten laste van de loontrekkende journalist. Die achterstallen moeten nu alsnog aan de Pensioentoren worden betaald.

De betrokken journalisten zijn bijzonder tevreden met de uitspraak. Ook voor de VVJ is het een hoopgevend vonnis, omdat het paal en perk stelt aan duidelijk illegitieme praktijken. De mediacrisis mag dan nog vaststaan – en zeker ook de regionale tv-omroepen treffen – dat verantwoordt nog niet dat op dergelijke wijze wordt misbruik gemaakt van arbeidskrachten in

(Foto Christophe Licoppe /PhotoNews)

de journalistiek.

In de Vlaamse nieuwsmedia werkt momenteel een honderdtal (doorgaans jonge) journalisten met een interimstatuut. Het gaat zeker niet in alle gevallen om oneigenlijk gebruik, maar vaak is dit toch het geval. Veel mediahuizen gingen interimkrachten inschakelen nadat – ook al op initiatief van de VVJ – enkelen waren veroordeeld voor het werken met schijnzelfstandigen.

De VVJ rekent erop dat alle mediahuizen nu terughoudender omspringen met het interimstatuut. Het principe is en moet blijven dat journalisten die vast aan een redactie zijn verbonden, beschikken over een deugdelijke arbeidsovereenkomst. Voor de VVJ zijn goede arbeidsomstandigheden essentieel voor kwaliteitsvolle journalistiek.

Nieuwe regels vanaf 1 juli

Uitgerekend over een maand, op 1 juli, verandert de wet op uitzendarbeid op enkele punten. Naast de drie klassieke mogelijke gevallen (zie hoger), zal interimarbeid dan ook toegelaten zijn als 'instroom' naar een vaste job. Daarbij moeten wel enkele voorwaarden worden vervuld. Zo zijn er maximaal drie pogingen mogelijk om een vacante baan op te vullen met zo'n contract, en dit binnen negen maanden. Het interimcontract moet bovendien minstens een week en mag maar maximaal zes maanden duren. Als er uiteindelijk toch geen definitieve aanwerving gebeurt, moet het uitzendbedrijf motiveren waarom.

Een andere belangrijke wetswijziging betreft de dagcontracten. Vanaf 1 juli is een opeenvolging daarvan enkel nog mogelijk wanneer het bedrijf de nood aan flexibiliteit kan bewijzen. De werkgever moet de vakbondsvertegenwoordiging bovendien informeren en raadplegen hierover. De vakbondsdélégués moeten vanaf nu trouwens ook in het algemeen worden geïnformeerd over de uitzendarbeid in het bedrijf. Dat moet om de zes maanden gebeuren. (PD)

MEDIACRISIS TREFT JOURNALISTEN IN HEEL EUROPA

De hele samenleving gaat door een zware crisis, maar de mediasector wordt wel bijzonder hard getroffen. De Europese Federatie van Journalisten (EFJ) herinnert eraan dat zonder mediapluralisme, voldoende bezette redacties en behoorlijk vergoede journalisten de democratie aan kracht inboet.

De mediacrisis stond centraal op de jongste Algemene Vergadering van de EFJ, die in het Belgische Verviers plaats vond. Alle bij de EFJ aangesloten nationale journalistenbonden stelden de voorbije jaren een opmerkelijke daling van het aantal leden vast. Grosso modo gaat het om een terugval van 10 à 15%.

“In heel Europa gaan mediahuizen dicht en vallen journalisten zonder werk”, staat in een van de eindresoluties van de conferentie in Verviers. Voor een goed deel heeft dat te maken met de economische crisis die alles en iedereen treft. Maar specifiek voor de nieuwsmedia komen daar de digitale revolutie en de vloedgolf van gratis informatie bij. Op de koop toe lijden de nieuwsmedia in veel landen onder een algemene vertrouwenscrisis.

“Door dat alles laat zowel het publiek als de adverteerder het meer en meer afweten. Dat zet de bestaande zakenmodellen zwaar onder druk. Zelfs sommige mediabedrijven van een historisch kaliber werden ontmanteld. Het resultaat is vaak een toenemende mediaconcentratie en verlies van verscheidenheid. Dit versmalt het maatschappelijke debat en raakt als zodanig het hart van de democratie.”

Journalisten bevinden zich in het oog van de storm. Over heel Europa zijn er duizenden werkloos geworden de voorbije

jaren. Journalisten worden bovendien minder goed betaald. Vooral de positie van freelancers verzwakt zienderogen. Dat komt ook omdat het sociaal overleg over de werkomstandigheden van journalisten langzaam maar zeker verdampt.

In haar slotresolutie lijst de EFJ een reeks dringende vragen op voor mediabazen en overheden. Bijzondere aandacht wordt gevraagd voor freelancers. “Velen kiezen niet voor dit statuut, maar worden ertoe gedwongen. Hun statuut moet op een lijn worden gebracht met dat van journalisten in dienstverband. Voor freelancejournalisten die bewust kiezen voor dit statuut, moet er serieuze onderhandelingsruimte zijn over prestatie en vergoeding.”

Ook auteursrechten zijn een strijdpunt. Niet enkel tegenover grote externe spelers zoals Google en Yahoo, maar ook tegenover de eigen uitgevers. De EFJ zal werken aan een overzicht van *best practices* in verband met loon- en werkvoorwaarden.

Redactiecomités en redactieraden tot slot zijn nodig om de krijtlijnen van het journalistieke werk uit te stippelen. Dit moet ook de onafhankelijkheid ten aanzien van eigen aandeelhouders, lobby's en politiek vrijwaren. **(PD)**

<http://europe.ifj.org>

Evolutie ledenaantallen journalistenbonden in Europa			
België			
-VVJ	2007-2012	- 430 beroepsjournalisten (2.721 > 2.301)	- 15%
-AJP	2010-2012	- 227 beroepsjournalisten	- 10%
Nederland - NVJ	2007-2012		- 6,5%
Frankrijk		1.500 officieel werkloze journalisten	
UK - NUJ	2007-2012		- 19%
Duitsland	2007-2012	- 600 vaste jobs, - +/- 600 freelancers	- 6,6%
Denemarken	2008-2013	- 500 jobs	
Italië	2012-2013	- 800 jobs	
Spanje	2008-2012	- 8.000 jobs	

VVJ en vakbonden samen in het getouw voor correct loon en werkomstandigheden in de Vlaamse media

De VVJ voert samen met de vakbonden BBTK-ACOD en LBC-NVK actie voor goede werkomstandigheden in de mediasector. In de meeste mediahuizen wordt een pamflet verspreid waarin onder meer de opmars van allerlei nepstatuten wordt aangeklaagd, van schijnzelfstandigheid tot welbepaalde interimcontracten. Freelancers worden bovendien vaak voor honderd procent in auteursrechten betaald, met alle risico's voor hun sociaal statuut vandien. Op die manier wordt een ongezonde concurrentie tussen werkkrachten onderling georganiseerd, aldus VVJ en vakbonden.

Specifiek voor de audiovisuele sector legden mediavakbonden en beroepsverenigingen intussen een voorstel van sociaal charter op tafel. Daarin worden meer uitgewerkte pistes aangegeven voor de verbetering van de werkomstandigheden van mediaprofessionals. Het ontwerp van charter behandelt diverse pijnpunten, waaronder het gratis werken, de arbeidsdruk en overuren en auteursrechten. **(PD)**

ZWEMMEN OF VERZUIPEN ?

Ria Goris

Bij printmedia ligt de werkdruk merklijk hoger dan binnen andere media. En vooral op diezelfde printredacties laat structurele feedback te wensen over. Dat zijn enkele markante bevindingen van een kwalitatieve enquête bij 34 leidinggevende journalisten over de situatie van beginners in het metier.

Het is een bekend adagium in de journalistiek: gewone werkuren bestaan er niet. Je weet wanneer je werkdag begint, maar niet wanneer hij eindigt. Werkdruk is een van de vier items waarover een uitgebreide enquête werd uitgevoerd door de laatstejaarsstudenten van de journalistiekopleiding van de Erasmushogeschool. Zij togen naar 34 leidinggevende journalisten die beginners superviseren, in print, audiovisuele en online media.

Over werkdruk is de tendens meer dan duidelijk: in de journalistiek is die hoog tot zeer hoog, zo meenden haast alle ondervraagden. Werkweken van ruim 40 of 45 uur zijn niet ongebruikelijk. Toch is er een opvallend verschil tussen printmedia en audiovisuele media: die laatste sector heeft zich jaren geleden al aangepast aan het feit dat nieuws een 24/24 uren business is geworden, en journalisten werken er veelal in duidelijke shiften. Zij weten niet alleen wanneer hun werkdag begint, maar vaak ook wanneer hij eindigt.

In printmedia ligt dat een stuk moeilijker. De toegenomen onderlinge concurrentie en de voortdurende druk van het internet op het nieuwstempo, vertalen zich in almaar meer werken tegen de deadline, een deadline die onder invloed van verbeterde technologieën ook nog eens opschuift. Het gevolg: lange en zware werkdagen, zowel voor ervaren rotten als voor beginners.

Nogal wat leidinggevendenden reageren hier veeleer laconiek op. Niets aan te doen, dit is *part of the job*. Een van de ondervraagden merkt op: "De werkdruk valt alleen op te vangen met meer mensen, en ik vrees dat daar op dit ogenblik niet zo heel veel aan te doen is."

Een tweede opmerkelijke vaststelling ligt in het verlengde van die over de werkdruk. Alle ondervraagden geven aan dat ze beginners op de werkvloer begeleiden, doorgaans via een combinatie van coaching en workshops. Maar ook hier speelt

de werkdruk een rol: ondervraagden uit de printmedia getuigen veel vaker dan hun collega's uit de audiovisuele sector dat de ondersteuning voor beginners in gebreke blijft. Niet dat het hen aan goede intenties ontbreekt. Een getuigenis: "Wat frustrereert – zowel voor beginnende journalisten als voor ons – is de beperkte ondersteuning die je krijgt. De reden is dat er de hele tijd nieuws binnenloopt en dan is het begeleiden van een jonge journalist vaak één van de eerste dingen die er uitvliegt."

Vinden leidinggevendenden wat de werkdruk betreft dat jonge mensen best weten waaraan ze beginnen, dan beseffen ze – zeker in de printmedia – dat het met de ondersteuning van beginners heel wat beter kan en moet. Een illustratie: "Er zijn te weinig structurele feedbackmomenten. Op mijn feedback en die van de chef binnenland na, blijft iemands situatie tot aan de jaarlijkse evaluatie zowat in het ijle hangen." De link met tijdsgebrek wordt uitdrukkelijk gelegd. Diverse redacties organiseren tegenwoordig workshops over allerlei onderwerpen, wat deels het tijdsgebrek om te coachen moet opvangen.

We peilden bij de leidinggevendenden op redacties ook naar hun beoordeling van de competenties van beginners. Volgens de ondervraagde leidinggevendenden doen beginners het goed op het vlak van gedrevenheid en sociale media en werken ze zich snel in in technologische aspecten. Wat nogal eens te wensen overlaat, zijn basis- of achtergrondkennis, het kunnen detecteren van wat nieuwswaardig is, kritisch doorvragen tijdens interviews, een tekst goed opbouwen en voldoende populair denken en schrijven. Maar veel van die dingen kweek je wel verder aan op de werkvloer, menen vele ondervraagden.

Voor het volledig onderzoeksverslag: Ria.Goris@ehb.be

www.mediacademie.be

Mediacademie is een initiatief van de vier beroepsorganisaties van de geschreven pers – Vlaamse Nieuwsmedia, The Ppress, UPP en VUKPP – met de steun van Vlaams minister van Media Ingrid Lieten. De financiering van deze opleidingen gebeurt via een systeem van cofinanciering, waarbij maximaal 60% van de kosten van een opleiding gesubsidieerd wordt met een plafond van 1 miljoen euro.

Mediacademie wil redacteurs en mediaprofessionals wapenen met de noodzakelijke journalistieke, zakelijke en technische competenties om de kwaliteit van de geschreven pers te bestendigen. Daarnaast wil Mediacademie via opleidingen ook tegemoetkomen aan de strategische uitdagingen van een snel evoluerend digitaal medialandschap.

Mediacademie stroomlijnt voor het tweede jaar op rij bedrijfsopleidingen van de geschreven persuitgevers voor vaste en free lance medewerkers, die de ontwikkeling van algemene, niet-redactie-specifieke vaardigheden beogen. Van het programma van meer dan 250 opleidingen profiteerden in 2012 meer dan 4000 medewerkers van mediabedrijven.

Naast bedrijfsopleidingen, organiseert Mediacademie in 2013 ook extra opleidingen op advies van haar interdisciplinaire adviesraad. Dit jaar staan daarbij onder meer diversiteit in de media, beeldvorming rond armoede in de media, licenties en deontologie centraal.

De mediacademie ondersteunt de verdere professionalisering van een kwalitatief medialandschap in Vlaanderen door het aanscherpen van de redactionele, zakelijke en technische vaardigheden van de medewerkers in de geschreven pers.

WEGWIJS IN JE BELASTINGAANGIFTE: HET LUIK AUTEURSRECHTEN

Ivan Declercq
VVJ-adviseur

Ook als journalist ontsnap je er niet aan: de jaarlijkse belastingaangifte. Voor het eerst moeten nu alle roerende inkomsten uit auteursrechten worden vermeld. Hoe en waar? Laat u even loodsen door de kronkels van de belastingaangifte.

Tot vorig jaar was de ingehouden roerende voorheffing op auteursrechten 'bevrijdend'. Daardoor moest je die inkomsten niet vermelden op je belastingaangifte. Tenzij je, via diverse opdrachtgevers, boven bepaalde schijven was uitgekomen (waarvan dan de toepasselijke 50% of 25 % forfaitaire kosten waren afgetrokken). Dan moest je wel nog alle ontvangen auteursrechten vermelden, samen met de ingehouden roerende voorheffing.

Vanaf aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) moeten alle auteursrechten worden gemeld, zelfs al blijven ze onder de eerste schijf van € 14.640, waarvoor een forfaitaire kostenaf trek van 50% geldt en waarvoor voldoende roerende voorheffing is ingehouden. Dat geldt ook voor auteursrechten die je van de JAM ontvangt. Van de JAM zul je daar overigens nog een fiche 281.45 voor krijgen.

Tussen haakjes: er is dit jaar geen deel 1 (*inkomsten als loontrekkende*) en deel 2 (*inkomsten als zelfstandige*) meer in de belastingaangifte. Alles is nu ondergebracht in één deel. Maar de papieren voor je 'kladversie' bestaan wél nog uit de twee traditionele delen. Dat is ook het geval voor taxon-web. 'Surrealisme' en 'België' zijn wel eens meer twee begrippen die in één adem worden genoemd...

Terug naar de auteursrechten. Die vind je in het kader VII D. Je hebt drie zaken nodig: het totaal van je bruto-inkomsten uit auteursrechten, je forfaitaire (of als je dat wenst: je werkelijke) kosten, en de roerende voorheffing die al aan de bron is ingehouden. Normaal heb je van die bron(nen) - je opdrachtgever(s) - een fiche 281.45 ontvangen, zodat je een overzicht hebt. Maar die fiche is niet verplicht, dus heb je misschien wat zoekwerk.

Het bruto bedrag vul je in bij de codes 1117-47 (of 2117-17 als je gehuwde of samenwonende partner bent). De kosten (forfait of werkelijke kosten) komen bij de code 1118-46 (of 2118-16). En de door je opdrachtgevers al ingehouden roerende voorheffing vermeld je bij de code 1119-45 (of 2119-15).

Tellen

Heb je maar van één bron auteursrechten ontvangen, dan is het eenvoudig: je neemt de getallen over die op de fiche 281.45 zijn vermeld (of die je zelf hebt opgezocht).

Maar heb je van diverse bronnen auteursrecht ontvangen, dan moet je een *totaal* maken van je bruto auteursrechten, van je forfaitaire kosten (of je werkelijke kosten) en van de ingehouden roerende voorheffing.

Voor de forfaitaire kosten heb je wat rekenwerk. De wet bepaalt namelijk volgende forfaitaire kosten: 50% tot € 14.640 aan auteursrechten; 25% van € 14.640 tot € 29.280. Boven € 29.280 is er geen kostenforfait meer.

Een voorbeeld. Je hebt in totaal € 20.000 aan auteursrechten ontvangen, van twee opdrachtgevers. Bij de ene heb je € 12.000 gehad, bij de andere € 8.000. Bij beide opdrachtgevers apart zit je onder de eerste grens van € 14.640. Van de eerste krijg je een fiche met een bruto van € 12.000, een forfaitaire kostenaf trek van € 6.000 (50%), en een roerende voorheffing van € 900 (15% van € 6.000). Van de tweede opdrachtgever krijg je een fiche met € 8.000 bruto, een forfaitaire kostenaf trek van € 4.000 (50%), en een roerende voorheffing van € 600 (15% van € 4.000).

In het totaal zit je bruto boven de grens van € 14.640 bruto. En dus wordt het:

- bij de code 1117-47 (of 2117-17) van de bruto inkomsten: 20.000 (12.000 + 8.000);
 - bij de code 1118-46 (of 2118-16) van de forfaitaire kosten: 14.640 : 2 = 7.320 (de eerste schijf, 50% kosten) + (20.000 - 14.640) : 4 (tweede schijf, nog 25% kosten) = 1.340, dus totaal: 8.660.
 - bij de code 1119-45 (of 2119-15) van de roerende voorheffing: 1.500 (de 900 + 600 die zijn ingehouden).
- Een rekensommetje leert dat je dan nog € 201 zult moeten betalen: 20.000 bruto - 8.660 forfaitaire kosten = 11.340 belastbaar. Aan 15% is dat € 1.701, terwijl er nog maar € 1.500 aan roerende voorheffing is ingehouden.

Méer dan € 54.890 ?

Auteursrechten boven de € 54.890 vallen niet meer onder de regeling van roerende inkomsten, maar worden beschouwd als bedrijfsinkomsten. Het deel van je auteursrechten dat boven die som uitkomt, moet je dus aangeven bij je bedrijfsinkomsten. Voor loontrekkenden is dat bij de code 1250-11 (of 2250-78). Het daarop betrekking hebbend deel van de roerende voorheffing hoort thuis bij de code 1299-59 (of 2299-29). Voor zelfstandigen zijn dat respectievelijk de codes 1650-96 (of 2650-66) voor het deel inkomsten en 1756-87 (of 2756-57) voor het deel van de roerende voorheffing.

Heb je er een hard hoofd van gekregen, dan kun je nog altijd bij de VVJ of bij een goede boekhouder terecht.

Opgelet nog! Een papieren aangifte moet uiterlijk op 26 juni in handen zijn van de fiscus. Wie het via tax-on-web doet, heeft tijd tot 17 juli. De boekhouder die je eventueel inschakelt, heeft

nog tijd tot 16 oktober om je aangifte bij de fiscus binnen te brengen.

Auteursrechten moeten dit jaar hoe dan ook worden aangegeven. (Foto Philip Reynaers - Bert Van Den Broecke /PhotoNews)

DE KLAPPEN VAN 2012

Ivan Declercq

2012 was geen schitterend jaar voor de media. De printsector noch de televisiemarkt deed het echt goed. Vooral de magazines kregen klappen. Bij velen lijkt het nu 'kop-in-kas' en wachten tot de storm gaat liggen. Een terugblik op de bedrijfsresultaten van 2012.

De Persgroep

De Persgroep haalde in 2012 een omzet van 910 miljoen, wat 2% minder is dan het jaar ervoor. De *ebitda* (operationele kasstroom) was 127 miljoen, wat in 2011 nog 143 miljoen was. Het netto courante resultaat is gedaald van 70 miljoen naar 55 miljoen.

De uitgeefactiviteiten waren goed voor 726 miljoen bedrijfsopbrengsten, en zorgden voor 101 miljoen *ebitda*, verdeeld over 53 miljoen in België en 48 miljoen in Nederland. De audiovisuele activiteiten (200 miljoen bedrijfsopbrengsten) zorgden voor 26 miljoen *ebitda*.

De verkoop van de kranten van de groep bleef in 2012 stabiel, maar het weekblad *Dag Allemaal* kreeg, net als de hele weekbladenmarkt, klappen. De verkoop daalde met 10,7 %.

Gevreesd was dat VTM – waar De Persgroep de helft van de aandelen bezit – kijkers zou verliezen door de lancering van VIER. Als tegenoffensief is fors geïnvesteerd in de programmering van VTM, wat veel geld heeft gekost.

De Persgroep heeft een eigen vermogen van 236 miljoen en is vrij van financiële schulden.

Corelio

Corelio was in 2012 goed voor een omzet van bijna 350 miljoen, 20 miljoen minder dan in 2011. Door de economische crisis heeft uiteraard het banenadvertentieblad *Jobat* een significante vermindering van inkomsten gekend. Ook het omzetten van *Passe-Partout* in *Rondom* heeft geld gekost. De geconsolideerde bedrijfsopbrengsten van de hele Coreliogroep bedroeg 370 miljoen. Een daling van 4,6 % ten opzichte van 2011. De dalende advertentiemarkt wordt met de vinger gewezen.

Het jaarresultaat is getekend door niet-recurrerende kosten van 7,3 miljoen, vooral ingevolge herstructureringen, meldt Corelio zelf. Een en ander leidde tot een negatief bedrijfsresultaat van 2,35 miljoen, tegenover een positief bedrijfsresultaat van 15,61 miljoen een jaar eerder. Na de verrekening van de belastingen bedroeg het nettoverlies 3,86 miljoen, terwijl dat in 2011 nog een nettowinst van 10,75 miljoen was.

Concentra

Concentra was de laatste dagbladuitgever die zijn jaarverslag presenteerde. Daaruit blijkt dat de omzet vorig jaar is gezakt

tot 202,8 miljoen. Vorig jaar bedroeg die nog 211,1 miljoen. Een daling met 4%. Het nettoverlies bedroeg 1,1 miljoen. In 2011 was er nog een nettoverlies van 7,9 miljoen.

De kasstroom kwam op 9,9 miljoen uit (11,4 miljoen in 2011). Het bedrijfsresultaat (de *ebit*) was vorig jaar 1,6 miljoen (6,5 miljoen in 2011 en 2010).

Concentra kon een meerwaarde boeken op de verkoop van zijn aandelen in *Vacature*, maar moest ook minwaarden boeken. Er is voorts 1 miljoen gegaan naar herstructureringskosten. In 2011 kostten de herstructureringen nog 3,4 miljoen.

Roularta Media Groep

De beursgenoteerde *Roularta Media Groep* klokte vorig jaar af op een omzet van 712 miljoen (- 2,6 % t.o.v. 2011).

De *ebitda* (operationele kasstroom) bedroeg 37 miljoen (- 40 %). Het bedrijfsresultaat (de *ebit*) was 4,73 miljoen (- 86 %). Het bedrijfsresultaat na de netto financieringskosten was negatief: - 4,1 miljoen. Eind 2011 was dat nog + 27 miljoen.

Het courante nettoresultaat daalde van 30,5 miljoen in 2011 naar 15,5 miljoen in 2012 (- 49 %). Het netto resultaat van de geconsolideerde ondernemingen was een verlies van 3 miljoen (het jaar ervoor was er nog een winst van 15 miljoen).

Er zijn voor 11,5 miljoen waardeverminderingen geboekt voor de businessmagazines in Frankrijk en 7,1 miljoen herstructureringskosten in België en Frankrijk.

Geografisch bekeken was België in 2012 goed voor 66 % van de omzet, Frankrijk voor 30% en 'overige landen' – Nederland, Duitsland, Slovenië, Servië, Kroatië – voor 4%.

Qua omzet zien we in 2012 een kleine stijging bij de *Krant van West-Vlaanderen*, bij het internet en bij

drukwerk voor derden. Al de andere bedrijfsactiviteiten (gratis pers, magazines, tv en radio, line extensions) hebben hun omzet zien dalen. Niet alleen de reclame-inkomsten gingen achteruit (- 5,6 % bij de magazines, - 5,8 % bij de gratis pers, maar wel + 8% bij de krant), ook de lezersmarkt kalft af: - 2,5%.

Sanoma

Een jaarverslag had Sanoma Media Belgium bij het ter pers gaan van dit blad nog niet ter beschikking. Maar duidelijk is dat ook dit mediahuis in zwaar weer vertoeft. SMB moet het hoofdzakelijk hebben van de magazines die het uitgeeft,

Rik De Nolf van Roularta (foto Dirk Waem / Belga)

maar uitgerekend die hebben het moeilijk. Zowel de verkoopcijfers als de reclame-inkomsten dalen, die laatste met om en rond 20%.

Door zijn intrede in De Vijver Media (zie hierna) zag Sanoma zijn omzet wel stijgen met een goeie 9% tot 228,3 miljoen. Maar die crossmediale investering heeft nog allerminst opgebracht wat daarvan werd verwacht.

De Vijver Media

De Vijver Media – gevormd door Corelio, Sanoma en het duo Wouter Vandenhaute-Eric Watté – haalde een omzet van 157 miljoen. Dat is een logische stijging, want voor het eerst zijn de televisieactiviteiten volledig in de resultaten verrekend.

De *ebitda* (of operationele kasstroom) was 21 miljoen. Het jaar ervoor was dat nog 30 miljoen. Na aftrek van afschrijvingen, interesten en belastingen blijft nog een nettowinst over van 47.000 euro.

De holding verkocht vorig jaar zijn aandeel van 40% in productiehuis De Mensen. De groep zit met lening van 105 miljoen, aangegaan voor het verwerven van SBS-zenders VIER en VIJF. Vermoed wordt dat de aandeelhouders met bij-

komend geld over de brug zullen moeten komen.

Het lage rendement is mede veroorzaakt door tegenvallende kijkcijfers en hogere productiekosten dan ten tijde van VT4. Bovendien doet ook *Humo* het niet goed: het weekblad haalde vorig jaar nog maar een oplage van 166.000 exemplaren. Een daling met 15% ten opzichte van 2011. En net als bij andere bladen zakken ook de advertentie-inkomsten. Productiehuis *Woestijnvis* werkt nu uitsluitend voor VIER en VIJF. Om meer inkomsten te genereren zal moeten worden uitgekeken naar een bredere klantenportefeuille.

Think Media

De groep die de magazines *Menzo*, *Ché* en *P-Magazine* uitgeeft, liet vorig jaar een nettoverlies optekenen van 4,6 miljoen. *P-Magazine* zag zijn oplage fel dalen en Think Media zag zijn inkomsten uit affichering – een andere tak van het bedrijf – ook teruglopen. Vorig jaar hebben de meerderheidsaandeelhouders het bedrijf een lening verstrekt van 1,6 miljoen. Opmerkelijk is dat de bedrijfsrevisor in het jaarverslag opmerkt dat “de fundamentele onzekerheid aangaande de continuïteit van de groep blijft bestaan”.

Digitaal licht aan de einder

De globale achteruitgang van verkoopcijfers en reclame-inkomsten in de media - een wereldwijd fenomeen - belet niet dat er ook positief nieuws te melden is. De digitale verkoop van kranten gaat er immers op vooruit, soms zelfs explosief.

In Vlaanderen daalde de totale krantenmarkt in 2012 met 0,7%. Gemiddeld worden nu nog 923.679 kranten per dag verkocht. Vooral de Concentra-kranten verliezen: *Gazet van Antwerpen* 3,9% en *Het Belang van Limburg* 2,9%. *De Morgen* valt met 0,9% terug, *Het Laatste Nieuws* met 0,5% en *Het Nieuwsblad* met 0,2%.

Twee kranten lukten er in 2012 alsnog in vooruit te gaan: *De Tijd* met 3,4% en *De Standaard* met 1%.

De achteruitgang situeert zich uitsluitend bij de papieren edities, met name in de losse verkoop. Daarvan getuigen ook de zware moeilijkheden waarmee klassieke dagbladhandelszaken te maken hebben. Enkel *De Tijd* laat nog een (kleine) groei van zijn papieren verkoop optekenen.

Daartegenover staat dat alle titels een opmerkelijke toename noteren van het aantal digitale abonnees, die het verlies in papieren verkoop deels compenseert. *De Tijd* spant opnieuw

de kroon, met omzeggens 10.000 nieuwe digitale abonnees in 2012. *De Standaard* eindigt 2012 met bijna 6.700 digitale abonnees.

Die tendens zal dit jaar nog sterker worden, want beide titels

blijven investeren in hun digitale aanbod. Zo lanceerde *De Standaard* als eerste Nederlandstalige krant (*Le Soir* ging haar voor) een digitale avondeditie, *dS Avond*. Door de opname hiervan in het aanbod hoopt Corelio haar digitale abonneesbestand voor de krant nog fors te verruimen.

Hoewel minder groot in absolute cijfers, noteerden ook de andere krantentitels in 2012 een toename van hun digitale verkoop. Voor *Het Laatste Nieuws* ging

het om + 227%, voor *Het Nieuwsblad* om + 164% en voor *De Morgen* om + 45%.

De toename van de digitale abonnees mildert de terugval van de krantenverkoop. (Foto AFP /Belga)

(PD)

HEDWIG ZEEDIJK: 'INTERNET HEEFT DE JOURNALISTIEK VERSCHRAALD'

Monica Moritz

Zowat vijftien jaar lang nu brengt Hedwig Zeedijk (41) voor de Nederlandse en Vlaamse media verslag uit vanuit de eeuwige stad. Hedwig is van alle journalistieke markten thuis, maar zelfs voor ervaren freelance correspondenten zijn het harde tijden. Steeds vaker moeten ze het onderspit delven tegen het profijtige internet.

De Journalist: Zat de interesse voor journalistiek je in het bloed?

Hedwig Zeedijk: "Achteraf bekeken wel. Als kind maakte ik voor de buurt al een krantje over dieren en ik heb ook altijd voor de schoolkrant geschreven. Van mijn eerste spaargeld heb ik zelfs een elektronische typemachine gekocht. En toch wist ik na de middelbare school niet wat te gaan studeren. Ik vond gewoon alles interessant. Uiteindelijk heb ik me voor Slavische talen en muziektherapie ingeschreven. Gelukkig zakte ik voor het eindexamen (*lucht*) en toen raadden de adviseurs voor studiekeuze me maar aan journalistiek te volgen. Daar zou ik me kunnen verdiepen in de vele onderwerpen die me boeien. Eenmaal op de Academie voor Journalistiek wist ik het meteen: dit is het! Journalistiek zat er dus al vroeg in maar is er wel met een beetje vertraging uitgekomen."

Waar heb je je opleiding gevolgd?

"In Tilburg, waar ik ook woonde. Eigenlijk wilde ik zo ver mogelijk van huis studeren in een leuke studentestad. Maar het werd Tilburg omdat het daar makkelijker was om aangenomen te worden dan in Utrecht. Ik ben wel meteen op kamers gaan wonen. De eerste twee jaar waren gefocust op krantenstudie en voor mijn stage kon ik kiezen tussen Nederlandse kranten en *De Morgen*. De keuze was snel gemaakt want ik vond België én *De Morgen* fantastisch, en bovendien kon ik zo eindelijk weg uit Tilburg. Overigens heb ik via mijn moeder de Belgische nationaliteit. Bij *De Morgen* werd ik meteen in het diepe gegooid onder de begeesterende begeleiding van Douglas De Coninck. Ze hadden daar in '92 maar een kleine redactie en het was meedraaien en aanpoten. Geweldig!"

Hoe verging het je na die stage?

"Terug naar de Academie om radiojournalistiek te volgen. Televisie vond ik toen een vreselijk medium (*lucht*). Ik besepte hoe manipulatief televisie kan zijn en daarmee verloor het veel van zijn charme voor me. Achteraf heb ik er wel spijt van gehad dat ik niet nog een jaar televisie heb bijgestudeerd. Maar goed, na twee jaar radio had ik nog maar een jaar studiebeurs over en daarmee ben ik cultuur en letteren gaan studeren aan de universiteit. Nu ik zelf voor televisie bericht, ben ik er weer meer van gaan houden, ook al vind ik het nog altijd niet het mooiste medium. Maar ik heb in Tilburg veel dingen geleerd waar ik met veel plezier op terugkijk. Rechtbankverslaggeving bijvoorbeeld. Vakkundig over rechtszaken kunnen schrijven is heel belangrijk, zeker in Italië. Verder hadden we op de Academie ook strenge taalmodules. Toen werden er zelfs studenten van school gestuurd als ze zakten voor hun taaltoets. En taal, ja, daar gaat het hem toch om. Behoorlijk en genuanceerd communiceren is de essentie van ons vak."

Hoe ben je aan je eerste job geraakt?

"In 1996, toen ik aan de universiteit zat, werkte ik al als freelancer bij Omroep Brabant. Via het Interkerkelijk Vredesberaad

kreeg ik de kans in Bosnië een jongerenradiostation mee op te starten. Ik was 24 toen en arriveerde net na de Dayton Akkoorden in Tuzla. De oorlog had de jongeren alles ontnomen. Scholen en universiteiten waren dicht, ook de bioscopen en de discotheken, en de jeugd had daar eigenlijk niets anders te doen dan wat op en neer lopen door de hoofdstraat. Er was bovendien waterschaarste, en je beseft pas wat dat betekent als je het zelf hebt meegemaakt. Het was ook mijn eerste kennismaking met de Middellandse Zeecultuur. Die jongens zaten daar vooral koffie te drinken en oeverloos te praten over hun toekomst. Maar de schouders eronder zetten, ho maar. Ik moest met die jongeren radioprogramma's voorbereiden, maar de zender is nooit van de grond gekomen. Die vier maanden in Bosnië hebben me veel energie gekost, maar ik heb er ook ontzettend veel opgestoken. En daar ben ik ook begonnen als freelance correspondent, voor *Groen Links Magazine*, de IKON en Omroep Brabant. Zo ben ik in de journalistiek gestapt."

En daarna meteen naar Italië?

"Nog niet meteen. In Bosnië kreeg ik een aanbod om als eindredacteur voor Omroep Brabant aan de slag te gaan. Dat was een job die me goed lag, hoewel het soms niet evident was om als 25-jarige oudere journalisten aan te sturen. Ik ben niet al te diplomatiek van aard en zeg gewoon rechtuit hoe ik de dingen zie. Maar goed, na een proefjaar kon ik daar voltijs aan de slag. Ik was net 25, had een appartementje, een auto en een goeie job. En toch dacht ik: is dit nu alles? Het avontuur in Bosnië spookte nog door mijn hoofd en daar zat ik dan, bij Omroep Brabant. Bovendien had ik een Italiaanse vriend, en ik wilde wel naar Italië om uit te zoeken of er toekomst in die relatie zat. Dus heb ik die vaste baan geweigerd en ben ik in 1997 naar Rome getrokken om daar via een Europees subsidiefonds een antiracismeproject uit te werken. Op die manier kon ik een beetje geld verdienen, alvast de taal leren en de journalistieke markt verkennen. Toen een correspondent van de VRT naar Beijing vertrok, heb ik mijn stoute schoenen aange trokken en de VRT benaderd. Het ANP startte ook net met een correspondentennetwerk en ook daar ben ik gaan aankloppen. Na dat antiracismeproject ben ik dan voltijs gaan freelancen en er steeds meer opdrachtgevers bijgenomen. Ik ben nu echt *all round* en werk momenteel voor een persagentschap, radio, schrijvende pers en televisie."

Je staat dicht bij allerlei vredesorganisaties, beïnvloedt dat je journalistieke kijk?

"Ik heb mijn privémening altijd gescheiden gehouden van mijn journalistieke werk. Dat is niet eens zo moeilijk. Ik ben trouwens nooit lid geweest van Groen Links of zo. Als journalist kun je dat niet maken, vind ik. Toen vanuit Italië NAVO-bommen vertrokken naar Belgrado, heb ik op de militaire basis van de NAVO een steerverslag gemaakt. Toen merkte ik dat ik daar met journalistieke ogen toch anders naar keek. Pas later besepte ik: *tiens*, dat waren echt wel bommen die vertrokken. Ik probeer ook altijd ruimte en tijd te maken voor nuances. Het is gemakkelijk om

Hedwig Zeedijk: 'Ik heb vandaag geen budget meer om te netwerken, terwijl dat toch de meerwaarde uitmaakt van de correspondent.' (Foto Monica Moritz)

Italië af te doen als een bananenrepubliek en Berlusconi als een rare seksmaniak. Maar als er nog altijd zoveel mensen op hem stemmen, dan heb je als journalist de plicht om daar de achtergronden van te schetsen. De mensen die op Berlusconi stemmen zijn niet allemaal gek natuurlijk. Helaas wordt het steeds moeilijker om ruimte te krijgen voor genuanceerde verslaggeving. Soms belanden uitspraken van het Hof van Cassatie hier via de Britse of Amerikaanse pers in België en Nederland, en als ik die dan terug in hun context wil plaatsen, vinden eindredacteuren het verhaal minder aantrekkelijk. Ze verkiezen de simplistische versie van de Britse of Amerikaanse media. Nieuws moet verkocht worden en dat is makkelijker als je het als belachelijk kunt wegzetten. Maar als je diep gaat graven en je afvraagt wat er echt aan de hand is, dan is de situatie vaak minder bespottelijk en dus minder commercieel. De mensen moeten vandaag van een verhaal achteroverslaan, en een stuk moet veel hits krijgen op het internet."

Het mag ook niet te ingewikkeld zijn...

"Dat zeker niet! Grote persagentschappen hebben nog altijd de naam heel betrouwbaar te zijn, terwijl ze soms naast de feiten grijpen. Het moet allemaal snel gaan en de collega's die er werken, bijna allemaal jonge stagiaires, worden ook slecht betaald. Daar komt nog bij dat er meer druk is komen te liggen op de freelancers. Als een eindredacteur vroeger een verhaal wilde dat eigenlijk geen nieuws-waarde had, dan kon je dat aankaarten en dan ging het stuk meestal niet door. Vandaag discussiëren we minder, nu is het: u vraagt, wij draaien. De eindredacteur is immers verantwoordelijk voor zijn onderwerpen. Wil hij een item, hoe onbenullig ook, dan kan hij dat krijgen, want als ik nee zeg word ik niet betaald. Je gaat jezelf niet in de vingers snijden, toch? In tegenstelling tot tien, vijftien jaar geleden heeft de financiële overweging vaker voorrang op de inhoudelijke. Vroeger kon je ook meer kosten declareren. Nu mag de freelance correspondent daar zelf voor opdraaien en dat scheelt een slok op een borrel. Ik heb vandaag zelfs geen budget meer om te netwerken, terwijl dat toch de meerwaarde uitmaakt van de correspondent. Als ik al koffie of lunch besteed aan contactpersonen, dan is dat uit mijn eigen zak. Netwerken opbouwen kost tijd en geld, maar daar krijg je vandaag noch vergoeding noch waardering voor. Dat, in combinatie met de koopkrachtdaling hier door de crisis, maakt dat ik er de laatste jaren armer op ben geworden."

Je klinkt verbitterd.

"Ik vind mijn werk nog altijd zeer uitdagend. Als correspondent kan ik alles verslaan: politiek, economie, cultuur, sport. Ik bepaal mijn eigen agenda. Als je een vaste baan hebt ben je die vrijheid kwijt. Maar vandaag schrijven journalisten in Amsterdam met behulp van het internet verhalen over het buitenland. Daar wordt ik echt een beetje ziek van. Ik heb voor het *Algemeen Dagblad* naar aanleiding van de Italiaanse verkiezingen twee voorverhalen geschreven, maar na de verkiezingen schreven ze de analyse op het bureau. Ik zit hier intussen wel vijftien jaar en kan de situatie toch beter inschatten? Bovendien stuurden ze ook nog iemand naar Milaan om mensen op straat te vragen waarom iedereen weer op Berlusconi had gestemd. Om te beginnen klopt dat niet, hij heeft 16% van zijn kiezers verloren, en *vox pops* kan ik ook doen. Maar ze vonden dat ik hier te lang woon om nog afstand te kunnen nemen van de situatie. Alsof een Brusselse journalist geen straatinterviews zou kunnen doen over de politieke situatie in België. Als freelancer ben je echt helemaal op jezelf aangewezen. Plots komt er ergens een nieuwe hoofdredacteur en dan mag je plaats ruimen voor zijn vrienden. Dat heb ik meegemaakt bij *NOVA*, *Opzij* en *De Groene*

Amsterdammer, waar ik toch al geruime tijd voor werkte. Vroeger werden afspraken gehonoreerd. Vandaag zeggen ze: *we zijn toch niet getrouwd?* Toen mijn contactpersoon bij *De Journalist* in Nederland met pensioen ging, reageerde haar opvolger niet eens op mijn voorstellen. Ik heb daar druk achter gezet en kreeg uiteindelijk te horen: we struinen zelf wel het net af naar Italiaans nieuws. Tja, dit gaat echt de verkeerde kant op."

Pakken Italiaanse journalisten hun werk anders aan dan Nederlanders of Belgen?

"Er is een wereld van verschil. Op persconferenties zal een Italiaanse journalist niet met een vraag starten maar met een inleiding van enkele minuten die niet zelden begint met: *bedankt dat u hier wilde komen*. Vervolgens geeft hij zijn eigen commentaar over wat er allemaal al gezegd is en misschien komt hij op het einde nog met een vraag. Nederlanders vallen met de deur in huis: *mag ik eens weten wat dit nu gaat kosten?* En als daar niet meteen antwoord op komt, dan dringen ze aan: *sorry, maar ik vroeg: wat kost dit nu?* Dat verschil zie je ook als je de Italiaanse kranten leest. Daar vind je in de eerste alinea's zeker niet de antwoorden op wie, wat, waar, wanneer en waarom.

Erst moet je een halve pagina doorploegen voor je bij de kern van het nieuws komt. Maar vrijheid van meningsuiting is hier geen probleem in de krantenjournalistiek. Televisie is een ander verhaal, en helaas, daar halen de Italianen 70% van hun informatie vandaan. Dat is een

probleem als je weet dat de RAI compleet gepolitiseerd is en het er stikt van de politieke benoemingen."

Je bent nu met je Italiaanse vriend getrouwd en jullie hebben twee dochters. Hoe ervaar jij de combinatie journalistiek en gezin?

"Dat valt zwaar tegen, want mijn planning is onvoorspelbaar. Ik heb nog een beetje geluk omdat mijn man op een kantoor werkt waar hij eerder kan vertrekken om de kinderen van school af te halen als dat nodig is. Zonder hem zou het voor mij bijna onmogelijk zijn om mijn beroep uit te oefenen. En toch mis ik soms nog opdrachten. Ja, het is echt zwaar om als vrouw met een werkende partner gezin en journalistiek te combineren. De enige collega's die kinderen hebben zijn mannen met een vrouw die het huishouden regelt. Mijn vrouwelijke collega's hebben geen kinderen. Mijn dochters gaan voltijds naar school maar er zijn vaste dingen in het ritme van de dag waar ik als moeder niet onderuit kan. Soms kan ik dat uitbesteden, maar liever niet, want ik heb wel gekozen voor het moederschap. Er wordt ook veel meer van je verwacht vandaag en opdrachtgevers zijn soms keihard. Na de aardbeving in Modena moest ik op stel en sprong vertrekken, een auto huren en een hotel regelen. Toen ik zei dat ik kinderopvang moest organiseren voor ik kon vertrekken, was de reactie: dat moeten wij hier ook doen. Dan denk ik: maar niet voor de prijs die ik krijg en niet voor het werk dat ik, in mijn eentje, moet verzetten."

Je maakt een gejaagde indruk, ontspan jij je wel eens?

"Jawel, ik zing in een polyfonisch koor, dat is mijn enige echte ontspanning. Verder ben ik voorzitter van een vereniging van gezinnen die rechtstreeks biologisch eten bij de lokale boer inkoopt. Ik sta voor honderd procent achter een ethisch-ecologische manier van leven en dat vieren we in de zomer met uitgebreide en heerlijke Italiaanse etentjes in open lucht. De rest is werk, werk, werk en mijn dochters. De dag voor het recente pausconclaaf zijn ze 6 geworden, dat was best spannend want we wisten niet wanneer het conclaaf zou beginnen en of ik wel tijd zou hebben om een feestje te geven."

Beeldjournalistiek en portretrecht: een lastig

Meer en meer persfotografen en cameramensen ondervinden moeilijkheden bij het maken van nieuwsbeelden, aldus Lieven Van Assche, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Beeldjournalisten (VVBJ).

Zowel publieke als private figuren bieden almaar meer weerstand, zich beroepend op hun recht op afbeelding. Voor VVJ en VVBJ was dat de aanleiding om op 16 mei een informatie- en debatavond aan het thema te wijden. De gedachtewisselingen leerden dat de materie complex en onvoorspelbaar is. Niettemin werden enkele krachtlijnen uitgetekend, die ongetwijfeld als leidraad voor beeldjournalisten kunnen dienen.

Ivan Declercq

Professor Dirk Voorhoof, hoogleraar mediarecht aan de UGent, leidde de gespreksavond op zeer informatieve wijze in. Hij gaf om te beginnen aan welke complexe juridische materie het portretrecht is. Het recht biedt namelijk diverse invalshoeken om het benaderen: als persoonlijkheidsrecht, als onderdeel van het auteursrecht, in het kader van de privacywetgeving, in het kader van de beteugeling van onrechtmatige daad, het strafrecht en nog veel meer.

Soms botsen rechten ook wel eens met elkaar. Artikel 8 van het Europese Mensenrechtenverdrag (EVRM), dat de privacy beschermt, kan bijvoorbeeld op gespannen voet staan met artikel 10 van datzelfde EVRM, dat het recht op vrije meningsuiting betreft. Zeker in het licht van nieuwe ontwikkelingen, zoals de sociale media, stellen de problemen zich soms scherp. Wat kan men doen met foto's die iemand online plaatst? Grenzen worden afgetast en soms verlegd.

Toch zijn er enkele duidelijke kenmerken van het portretrecht, zo doceerde professor Voorhoof. Zo moet de betrokken persoon wel herkenbaar zijn. Maar in dit geval heeft die persoon dus het recht om een voorafgaande toestemming te eisen voor de verspreiding van zijn beeld. En die toestemming moet in principe duidelijk zijn.

Uitzondering wordt gemaakt voor actualiteitsverslaggeving, waarbij het recht op informatie van het publiek in het geding is. Dan geldt wel een vrijheid van afbeelding van publieke personen of mensen met een publieke functie, van privépersonen die in de publieke ruimte zijn gefotografeerd zonder dat op hen is gefocust, en tot slot van figuren die zelf aanleiding hebben gegeven tot het nemen van hun foto.

Er zijn ook enkele absolute verbodsregels: waar het gaat over jeugdbescherming en over slachtoffers van seksuele delicten. In die gevallen mag identificatie in geen geval. Daarnaast is er ook zoiets als het recht om vergeten worden, dat bijvoorbeeld door veroordeelde criminelen wordt ingeroepen. Maar echt vastomlijnd of formeel is dat recht niet.

Dunne grens

Professor Voorhoof wees op de soms dunne grens tussen informatief en commercieel gebruik van foto's. Voor BV's kan dat al eens het verschil maken tussen een kleine of een grote schadevergoeding bij het gebruik van hun portret zonder hun voorafgaande toestemming. Maar ook 'toestemming' blijkt een rekbaar begrip, bleek uit de voorbeelden van de Gentse prof. In hoe ver kun je gaan met humor en satire? In het algemeen

gaat de rechtbank ervan uit dat politici en bekende figuren moeten kunnen verdragen dat met hen wordt gespot. Maar toen *Humo* een fotomontage bracht met politiecommissaris Koekelberg in een pornografische situatie werd het weekblad op rechterlijk bevel wel uit de handel genomen. En onlangs nog werd het blad *Mo** veroordeeld voor een coverfoto van de industrieel Georges Forrest met een Mobutumuts op zijn hoofd gemonteerd.

Andere bekende voorbeelden van omstreden portretrecht zijn het gebruik van archiefbeelden in een andere dan de originele context, het filmen met een verborgen camera, het plukken van foto's van Facebook en het brengen van foto's van verongelukte kinderen op de cover van een krant.

Nog los van de juridische onzekerheid, vallen ook recht en beroepsethiek niet altijd samen. Zo heeft de Raad voor de Journalistiek al geoordeeld dat een interview terecht was uitgezonden, terwijl een rechtbank oordeelde dat daarvoor een schriftelijke toestemming van de geïnterviewde nodig was.

In de praktijk

Na de uiteenzetting van Dirk Voorhoof zorgde een panel van twee journalisten en twee juristen voor de enerzijds-anderzijds-ervaring. VRT-ombudsman Tim Pauwels verzekerde dat de VRT haar cameraploegen altijd opdraagt zich niet op te dringen. Maar wat is een publieke figuur, zo vroeg hij. Soms kan iemand bekend zijn in een bepaald milieu. Of kan iemand een functie hebben met een publiek karakter. Je moet je afvragen, aldus Pauwels, wat het maatschappelijk belang is. En hij hekelde het feit dat je eigenlijk geen beelden meer kunt maken van pleeggezinnen, omdat kinderen die geplaatst zijn niet herkenbaar mogen worden weergegeven. Je zou ze dus moeten rasteren of blurren, alsof het misdadigers zijn.

Persrechter Martin Minnaert getuigde dat het in de specifieke verhouding justitie-pers soms dansen op een slappe koord is. De bestaande officiële richtlijnen *Pers & Gerecht* mogen wat hem betreft gerust worden gemoderniseerd, alleen bestaat daar bij het gerecht maar weinig animo voor. En dus moet men nog steeds elk geval apart bekijken. Dat het ook correct kan verlopen, is weliswaar bewezen tijdens het proces-De Gelder. Daar zijn de afspraken tussen het assisenhof en de fotografen en cameramensen goed nagekomen.

Linde Dierickx is advocate en auteur van het boek *Het recht op afbeelding*. Zij stelde dat je in theorie wel krijtlijnen kunt tekenen, maar dat het een moeilijke evenwichtsoefening blijft eens je met concrete situaties wordt geconfronteerd. Specifiek

Art. 10 Auteurswet. De auteur of de eigenaar van een portret dan wel enige andere persoon die een portret bezit of voorhanden heeft, heeft niet het recht het te reproduceren of aan het publiek mede te delen zonder toestemming van de geportretteerde of, gedurende twintig jaar na diens overlijden, zonder toestemming van zijn rechtverkrijgenden.

evenwicht

wat een verdachte betreft moet je uitkijken dat je die geen munitie geeft om in beroep of cassatie kan gaan, gaf ze mee. Maar in het algemeen stelde de advocate de aanwezige persmensen enigszins gerust: aan inbreuken op het portretrecht is doorgaans niet genoeg geld te verdienen om er veel rechtszaken mee aan te spannen.

Opname en publicatie

Persfotograaf Lieven Van Assche, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Beeldjournalisten (VVB), gaf aan dat er een onderscheid te maken valt tussen het 'recht op een foto-opname' en het 'recht op een fotopublicatie'. Een persfotograaf heeft in de praktijk meestal geen tijd om allerlei afwegingen te maken. Hij moet in volle actie afdrucken en achteraf kan hij, bij het bekijken van het resultaat, bepalen wat al dan niet voor publicatie in aanmerking komt.

Maar in de praktijk wordt het fotograferen soms onmogelijk gemaakt. Door de figuur die in het vizier komt en zich dreigend opstelt tegenover de fotojournalist, door de rechter die niet toelaat dat een tolk tijdens een proces herkenbaar in beeld komt, door ordediensten die volgens eigen criteria gaan bepalen wat de fotojournalist al dan niet mag fotograferen, met verwijzing naar het portretrecht. "We kunnen misschien wel toestemming moeten vragen om te publiceren, maar we moeten toch niet telkens toestemming vragen voor het *maken van een foto*", aldus Lieven Van Assche.

Tim Pauwels vroeg zich aansluitend af of je de wens van een verdachte om niet gefilmd te worden tijdens een rechtszaak wel moet honoreren. Tenslotte is een rechtszaak openbaar en net dat publieke karakter garandeert het correcte verloop van een proces, betoogde hij.

Hij werd daarin gevolgd door Dirk Voorhoof, die vond dat bij grote assisenzaken de verdachten eigenlijk publieke figuren zijn geworden – denk aan Marc Dutroux, Hans Van Themsche, Ronald Janssen of Kim De Gelder. "Het vermoeden van onschuld houdt in dat de verdachte recht heeft op een eerlijk proces ten aanzien van de overheid. Dat betekent daarom niet dat door de media-aandacht een eerlijk proces voor een jury en beroepsrechters is aangetast." Persrechter Minnaert van zijn kant koos evenwel voorzichtigheidshalve voor het individueel portretrecht in die gevallen.

De duik in het archief

Nogal wat aanwezigen op het debat zaten met vragen uit de

praktijk. Zoals: geldt het portretrecht ook voor een gebouw dat in brand staat en waarvan de eigenaar niet wil dat je dat filmt? Neen dus, maar het kan geen kwaad enig begrip op te brengen voor de gemoedstoestand van die betrokken eigenaar op dat moment.

Nog zoiets: wat doe je als cameraman als een redactie je beelden opnieuw uitzendt, maar dan in een andere dan de oorspronkelijke context? Kun je dan aansprakelijk worden gesteld? In principe is de auteur – in dit geval de cameraman – verantwoordelijk, maar in de praktijk zal bij een probleem in zo'n situatie de zender wel worden gedagvaard. Tim Pauwels gaf aan dat dit ook bij de VRT een courant probleem is: je hebt een onderwerp en je hebt daar beelden bij nodig. Hoe illustreer je bijvoorbeeld een onderwerp als 'de jeugd die op almaar jongere leeftijd met seks begint'? Dan moet je soms wel in het archief duiken. En dan is het risico op een fout vrij groot.

"Kun je je daarvoor verzekeren?", wilde een fotograaf weten. Een mooie voorzet voor VVJ-nationaal secretaris Pol Deltour om aan te geven dat de Belgische journalistenbond – VVJ en AJP samen – een verzekering beroepsaansprakelijkheid ter beschikking stelt van haar leden, voor de prijs van 110 euro per jaar.

Frustrerend voor beeldjournalisten bleek voorts dat zij wel eens bij een of andere gebeurtenis worden tegengehouden door ordediensten, terwijl het publiek wel wordt doorgelaten en dan met gsm's foto's kan maken. Een perskaart geeft soms meer nadelen dan voordelen, vatte Tim Pauwels het samen. Pol Deltour repliceerde dat de VVJ zich, samen met de VVB, inspant om de perskaart zoveel mogelijk te laten honoreren. "Maar wonderen moeten we daarbij niet verwachten", aldus Deltour. "Wanneer een tv-zender een uitstekende reportage maakt over gewelddadig optreden van de *botinnesploeg* van de Antwerpse politie, moeten we er niet van uitgaan dat de dag nadien alle politiecommissariaten hun deuren wagenwijd openzetten voor ons."

Persrechter Minnaert wees nog op het belang van het respecteren van een perimeteer bij een gerechtelijk onderzoek. Hij alludeerde daarbij op de 'cowboys' die er ook bij de journalisten zijn, en alludeerde op de wedervaringen van het gerecht in de zaak van de kasteelmoord.

Maar één ding is daarbij wel duidelijk, aldus nog Dirk Voorhoof. Een politieagent kan een persfotograaf nooit dwingen om een foto te wissen. Vragen, tot daaraan toe, maar niet eisen, laat staan de camera afnemen om zelf de foto te wissen.

Recht op afbeelding

Principe: reproductie <==> toestemming
(wordt strikt toegepast)

Uitzonderingen !

actualiteitsberichtgeving m.b.t.

- publieke personen / mensen met een publieke functie
- private personen in een publieke ruimte (geen focus)
- geportretteerde geeft zelf aanleiding

Specifieke gevallen:

- Verbod identificatie jongeren in jeugdbescherming
- Verbod identificatie slachtoffers seksuele delicten
- Recht op vergeten ?

Mens achter het nieuws

Eline BERGMANS (*De Standaard*): 'IK LUISTER LIEVER DAN DAT IK VERTEL'

Jan Backx

"Als kind had ik tamelijk gevarieerde toekomstdromen", glimlacht Eline Bergmans. "Ik zag me kermiskraamster worden. Of actrice. En dan weer rondlopen in een witte doktersjas, of in een apotheek staan. Uitvinder leek me ook wel wat. Tenzij ik schilder zou worden..."

Het werd uiteindelijk redactrice bij *De Standaard*. Zopas nog dompelde Eline zich als assisenverslaggeefster helemaal onder in het monsterproces De Gelder. Hoe kwam zij daar terecht?

"Borgerhout was in 1982 mijn geboortegrond maar we verhuisden al snel naar het landelijke Essen", legt ze uit. "Mijn pa was leraar Nederlands en mama werkte bij de post. Straftuis hadden we géén krant. Papa had daar een gefundeerd idee over: om dat allemaal te lezen is er geen tijd. En inderdaad, als jong meisje was ik een echte boekenwurm. Ik verslond de ene turf na de andere. Het moet zowat begonnen zijn met *Sjakie en de chocoladefabriek* van Roald Dahl. Tja, ik wou veel en ik had vele dromen. Een mooie uitlaatklep was het theatergroepje dat ik met andere tieners op poten had gezet. Tussen mijn 15de en 24ste ben ik daar heel enthousiast mee bezig geweest." Ondertussen moest er ook nog worden gestudeerd. "Ma en pa drongen aan op een universitaire vorming, maar ze dwongen me tot niets. En zo koos ik helemaal zelf voor filosofie aan de Antwerpse unief. Met daarna nog een jaartje in Berlijn, aan de Humboldtuniversiteit. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik zwaar heb moeten blokken. Gelukkig maar, want ik heb een zekere aanleg tot luiheid. Filosofie, dat was lezen, luisteren, discussiëren en schrijven. Dat lag me prima."

Anno 2005, diploma op zak, bleken filosofen niet zo veel gevraagd op de arbeidsmarkt. "Je kon me toen bezig zien als poetsvrouw, dienstster, verkoopstertje. Allemaal wel tof, maar ik concludeerde toch snel dat een *nine to five* job totaal niet overeenstemde met mijn temperament."

En toen wenkte de journalistiek?

"Een vriendin, Jana Wuyts, die ondertussen chef-regio is geworden bij *Het Laatste Nieuws*, was toen stadsredactrice voor *Het Nieuwsblad* in Antwerpen. Ik mocht al eens mee en had snel de microbe te pakken. Journalistiek geeft structuur aan je dag. 's Avonds moet je stuk kant en klaar zijn. Die strenge regel doet me eigenlijk wel goed. Met Jana kwam ik

op de Antwerpse redactie van *Het Nieuwsblad*. Jean-Charles Verwaest was daar toen chef regio. Het was 2006 toen ik in die ploeg begon te freelancen. Het was mijn boterhammen-met-choco-periode, behoorlijk kon ik niet rondkomen met mijn journalistiek geschrijf. Ik werkte me uit de naad met allerlei reportages voor onder andere *Feeling* en *NRC-Handelsblad*. Het werkte me wel serieus op de zenuwen dat ik vaak de zogezegd vrouwelijke onderwerpen op mijn bord kreeg. Over winkels en lifestyle en zo. Maar gelukkig waren er ook andere thema's. Op zekere dag stuurde Verwaest me naar een mevrouw die al twintig jaar lang ieder jaar een in memoriam-berichtje in de krant liet zetten voor haar over-

leden man. Ze heet Lucretia en het is niet bij een gazettenbabbel gebleven. We spreken nog jaarlijks af en praten dan lang bij, met koekjes en taart. Eigenlijk luister ik liever dan dat ik vertel. Soms moet ik me hoeden voor mensen die me na het eerste contact gaan zien als een soort therapeut, bij wie ze eens goed hun hart kunnen luchten."

In 2009 werd Eline vast in dienst genomen bij *Het Nieuwsblad*. "Ik was geloof ik aan mijn derde dag op de algemene redactie toe toen de hel losbarstte: Kim De Gelder had toegeslagen in een kinderdagverblijf. Ik mee het terrein op." Twee jaar later volgde de oversteek in eigen huis naar *De Standaard*. "Ja, en ik voel me daar prima in mijn vel. Ik heb het gevoel dat mijn creatieve input er beter aan bod komt. Pas op, ik heb heel veel geleerd bij *Het Nieuwsblad*. Er zitten daar schitterende mensen die ik bijzonder waardeer. Wat me wel opvalt is dat je met ouder worden in de journalistiek in de greep kunt geraken van cynisme en verbittering. Als ik dat ooit bij mezelf vaststel, dan is het weer

tijd om iets helemaal anders te gaan doen. Maar momenteel zit het snor: straatjournalistiek, praten met mensen, da's mijn ding."

Er zit duidelijk een gelukkige filosofe tegenover mij. Dat ligt misschien ook aan haar passies en hobby's? "Oei, da's nogal wat. Nog altijd heel veel lezen, yoga, lopen, snuisterijen verzamelen, rommelmarkten afdweilen, mijn interieur volpropfen... Ik ben al vaak verhuisd. Telkens moet ik met pijn in het hart spulletjes weggooiden om wat nieuwe zuurstof te creëren. Lijstjes maken, dat helpt, al zal dat wellicht een raar psychologisch trekje zijn zeker?"

'Journalistiek geeft structuur aan mijn leven.'
(Foto Katrijn Van Giel)

Onder embargo

Freelancers opgelet! Nu heeft ook in Antwerpen een zelfstandig journalist die zijn inkomen fiscaal volledig als **auteursrechten** aangaf, een bericht van wijziging gekregen. De fiscus zet de aangifte om in 70% beroepsinkomen en 30% auteursrechten, geheel in lijn met het protocol dat de VVJ en de Vlaamse dagbladuitgevers drie jaar geleden opstelden en ter bekrachtiging voorlegden aan Financiën.

Volgens de Antwerpse fiscus is dat **protocol** opgesteld door "betrouwbare instanties die de werkelijke situatie hebben bestudeerd". Bij gebrek aan individuele afspraak tussen de opdrachtgever en de freelancer verdient het dan ook te worden toegepast. Dat Financiën het protocol nog niet officieel bekrachtigde, is voor de Antwerpse controledienst geen bezwaar.

De betrokken freelancers in de regio worden nu met een **aanvullende aanslag** geconfronteerd. En extra sociale bijdragevorderingen daarbovenop.

De VVJ heeft altijd betoerd dat de Vlaamse uitgevers hun freelance beroepsjournalisten in 100% auteursrechten betalen, wetende dat de fiscus dit niet zou aanvaarden. Aan de betrokken journalisten is steeds de raad gegeven hun eigen verantwoordelijkheid op te nemen bij de belastingaangifte en een **financiële reserve** aan te leggen voor als het tot extra aanslagen komt.

Eric Van der Smissen is overleden. Als BBTk-secretaris volgde hij vele jaren de mediasector op. Als zodanig was Eric intensief betrokken bij het sociaal overleg in zowat alle Vlaamse mediahuizen. Hij was ook een van de grondleggers van het Mediaplatform van VVJ en vakbonden.

De Erkenningscommissie heeft vorig jaar **147 nieuwe beroepsjournalisten** erkend. In het totaal kwamen 178 aanvragen binnen. Dat blijkt uit het zopas gepubliceerde jaarverslag 2012 van de Commissie.

Uittredend commissievoorzitter **Raymond De Craecker** komt daarin ook terug op de vijfjaarlijkse hernieuwingsronde van de erkenningen voor 2012-2016. Van 42 beroepsjournalisten werd de titel ingetrokken, 100 deden zelf afstand ervan en van 102 was de aanvraag eind 2012 nog in beraad.

Bovendien lieten 361 beroepsjournalisten na een aanvraag tot hernieuwing in te dienen. Daar zitten veel mensen bij die zelf inzien dat ze niet langer aan de wettelijke **erkenningvoorwaarden** voldoen.

Matthias Vanderaspolden heeft *Krant van West-Vlaanderen* verlaten voor *Het Nieuwsblad*, waar hij chef eindredactie van *Sportwereld* is geworden.

En ook directeur van de redactie **Kristien Beuselink** is weg bij *Krant van West-Vlaanderen*. Zij is nu coördinator pers en communicatie van het nieuwe fusieziekenhuis Roeselare-Menen.

De treinramp annex gifcatastrofe in **Wetteren** heeft veel deining veroorzaakt, niet in het minst over de manke communicatie van overheidswege. Daar zijn in de eerste plaats de buurtbewoners het slachtoffer van geweest, maar ook diverse verslaggevers ter plekke liepen gezondheidsrisico's bij het doen van hun werk.

De **Europese Federatie van Journalisten** (EFJ) heeft op haar jongste Algemene Vergadering in Verviers (zie ook pagina 5) een nieuw bestuur gekozen. De nieuwe EFJ-voorzitter is de **Deen Mogens Bjerregard**, ondervoorzitter is de Russische **Nadezda Azhgikhina**. Alle info op europe.ifj.org.

Belfius (ex-Dexia) heeft voor de vijftigste keer persprijzen uitgereikt. Hier het volledige overzicht voor de Nederlandstalige nieuwsmedia:

- Lokale pers: **Luk Dewulf** en **Inge Wagemakers** van regiozender AVS met de reportage *Exit Concentratie* (over de grote toestroom van migranten in Gent).
- Schrijvende pers: **Maxie Eckert** van

De Standaard met de datajournalistiek gedreven reeks *Het ziekenhuisrapport /Alarm op de spoed*.

- Fotopers: **Colin Delfosse** van *De Tijd-L'Echo* met het beeld *Goma: voyage au coeur du chaos*.
- Radiopers: **Ng Sauw Tjhoi** van VRT Radio 1 met de reportage *Stadsbendes* (in Brussel) in het programma *Joos*.
- Televisiepers: **Peter Brems** en **Leendert Derck** van Canvas met de *Panorama*-reportage *De fiscus buitenspel* over zwart geld in het voetbal.
- Financiële en economische pers: **Lars Bové** en **Bart Haeck** van *De Tijd* met de reportage *De postbus van zeven miljard* over het spinenweb van postorderbedrijfjes van vierde rijkste man op aarde Bernard Arnault.

De Franstalige journalistenbond AJP heeft in samenwerking met de Universiteit van Luik (ULg) een robotfoto gemaakt van de **Franstalige journalist** in het land. Het onderzoek geeft in grote lijnen hetzelfde beeld te zien als dat van de Nederlandstalige journalisten, zoals dit al enkele keren door de VVJ in samenwerking met de Ugent is gepresenteerd.

Toch een opmerkelijk gegeven: liefst 46% van de Franstalige broeders en zusters zegt voor **Ecolo** te stemmen. 21% kiest MR, 15% PS en 8% CDH. Bijkomende vaststelling: hoe hoger in het redactionele kader, hoe 'rechtser' de politieke stem.

Vreemde resolutie diende senator **Bert Anciaux** (sp.a) in, ter bestrijding van 'islamofobie'. Bezorgd voor het racisme en de discriminatie waarvan allochtonen nog al te vaak slachtoffer zijn, wil Anciaux associaties van de islam met seksisme, geweld of terrorisme zoveel mogelijk tegengaan. Ook de media moeten stoppen met hun 'problematiserende beeldvorming' in dit verband.

De resolutie staat op wel zeer gespannen voet met de vrijheid van **godsdienstkritiek** en de persvrijheid op dit vlak. Niet doen, geachte heren en dames senatoren.

MEDIARGUS EN PRESSBANKING: DE REFERENTIE INZAKE DIGITAL PERSBEHEER

Met Mediargus en Pressbanking volgen bedrijven, organisaties, overheden en journalisten vandaag heel wat nieuwsbronnen op, van kranten tot magazines en vakbladen, van regionale tot internationale publicaties, van gespecialiseerde tot massamedia, van geschreven over online tot audiovisuele pers.

INNOVATIE STAAT CENTRAAL IN ONZE AANPAK.

Naast onze bestaande diensten, leveren we binnenkort ook persoverzichten op maat aan. En voor de uitbouw van deze dienst zijn we op zoek naar een extra kracht.

Gezocht: **Freelance Press Officer**

- Voor verschillende klanten stelt u dagelijks persoverzichten op maat samen met behulp van de online databanken van Mediargus en Pressbanking
- U levert de persoverzichten dagelijks aan voor 8u 's ochtends
- U bent tweetalig (NL/FR) en bij voorkeur drietalig (NL/FR/DE)
- We bieden u een jaarcontract aan en een aantrekkelijke forfaitaire vergoeding

Interesse?

Contacteer **Serge Berger** via serge.berger@pressbanking.com
met vermelding van uw curriculum en expertise.

www.pressbanking.com - www.mediargus.be